

Arrest

nr. 253 362 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 april 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 28 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.04.2020 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde N.L.S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.02.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd
-verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit dd. 13.07.2020 op naam van de referentiepersoon
-loonfiches voor de periode april - juni 2020 op naam van de referentiepersoon. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert november 2017 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.04.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.04.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, kan in het proces-verbaal van de terechtzitting het volgende worden gelezen:

“De voorzitter stelt samen met de partijen vast dat de verzoekende partij op 28 januari 2021 afstand heeft gedaan van de aanvraag tot vestiging die zij op 1 oktober 2020 had ingediend. Om die reden doet de verwerende partij afstand van de exceptie van onontvankelijkheid die zij hierover heeft opgeworpen in haar nota.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het “Unierecht”.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft hij volgende concrete toelichting bij het middel:

“[...] De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Bij het lezen van de bestreden beslissing valt het meteen op dat verwerende partij het grootste deel van de overgemaakte stukken zelfs niet besproken heeft! Enkel het reispaspoort, de verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit en de loonfiches van de referentiepersoon worden (zeer beperkt) besproken.

Men heeft duidelijk de moeite niet genomen om alle stukken te bekijken en te bespreken, die nochtans wél werden overgemaakt (stuk 3).

Dit vormt een duidelijk schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan verwerende partij de plicht oplegt om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feiten-vinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Zo heeft verzoeker om te beginnen geldverzendingen overgemaakt (stuk 4), dewelke niet besproken worden door verwerende partij.

Het betreffen nochtans maar liefst 8 geldverzendingen gericht aan verzoeker, voor telkens aanzienlijke bedragen.

Deze geldverzendingen gebeurden uit naam van dhr. [N.Y.], doch dit betreft de zoon van de referentiepersoon. Deze geldverzendingen dienen dan ook te worden aangevuld met de 'verklaring op eer als getuigenis' (dewelke ook werd overgemaakt, maar niet werd besproken) vanwege de referentiepersoon, waarin wordt gesteld dat hij aan zijn zoon cash geld overmaakte, zodat deze dit kon verzenden aan verzoeker (stuk 5).

Daarnaast zit er nog een andere verklaring in het dossier (alweer, niet besproken door verwerende partij) van nog een ander familielid, waaruit blijkt dat deze meneer verzoeker ten laste nam en hiervoor jaarlijks geld kreeg van de referentiepersoon (stuk 6).

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker financieel gesteund werd door de referentiepersoon, die hiervoor weliswaar andere familieleden ingeschakeld heeft, doch het geld was wel degelijk van hem afkomstig.

Verzoeker heeft dus een effectieve financiële steun aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen (en verklaringen) die stuk voor stuk dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst geen inkomsten had (zie Infra), was verzoeker aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting (en verklaringen) tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

Verwerende partij had dit moeten onderzoeken en motiveren, doch blijft totaal in gebreke.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Zo legde verzoeker een attest voor waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst geen enkel onroerend goed bezit (stuk 7). Ook dit attest werd niet besproken door verwerende partij.

Hij legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2019, en dus voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging, geen enkele vorm van inkomsten genoot (stuk 8). Alweer werd dit attest niet besproken door verwerende partij.

Verzoeker heeft dus wel degelijk aangetoond dat hij onvermogen in het land van herkomst om in zijn eigen levensbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom hij dan ook financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten dat erop wijzen dat hij noch inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 9). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was

van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvoldoende vermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting door deze stukken zelfs niet te bespreken! Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat de referentiepersoon ook effectief in staat is, en dus over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om verzoeker ten laste te nemen.

Verwerende partij benoemt deze stukken als 'loonfiches van de referentiepersoon', wat alweer wijst op een gebrekkig onderzoek van de stukken.

Het betreffen immers betaalspecificaties van zijn ziekte-uitkering + overzicht van zijn jaarlijks belastbaar inkomen (stuk 10).

Hieruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een netto bedrag ontvangt van rond de 1.800 euro. Dat hij hiermee toekomst én daarbij verzoeker ten laste kan nemen, blijkt enerzijds uit het feit dat hij dit al jaren doet, en anderzijds uit de attesten die werden voorgelegd om aan te tonen dat noch hij, noch verzoeker ooit een leefloon ontvingen (stuk 11).

9.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 12).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die

onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest dia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat verwerende partij meer dan de helft van de voorgelegde stukken zelfs helemaal niet besproken heeft!

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. [...]”

3.2. Gelet op het gestelde in punt 2 kan verweerder niet worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt dat verzoeker geen belang heeft bij het eerste middel, aangezien deze op 1 oktober 2020 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon.

3.3. Waar hij de schending van “het Unierecht” aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concrete Unierechtelijke bepalingen aan te duiden die hij geschonden acht en evenmin uiteenzet hoe die concreet werden geschonden. Waar verzoeker in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken en dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd omtrent de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. De in casu ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.7. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen die verzoeker in fine van zijn eerste middel ontwikkelt. Met deze theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘ten laste’ toont hij niet in concreto aan dat de beslissing tot weigering van verblijf een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

3.8. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet verzoeker, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook

verweerder verwijst ernaar in zijn nota. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

3.9. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.10. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.11. Zoals in de bijlage 20 werd gesteld, heeft verzoeker enkel volgende documenten overgemaakt naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag:

- reispaspoort van Marokko op naam van verzoeker, zonder visa of enige in- en uitreisstempel;
- verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit op naam van de referentiepersoon;
- loonfiches voor de periode april – juni 2020 op naam van de referentiepersoon.

3.12. Verweerder oordeelt dat op grond van de overgemaakte stukken onvoldoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen was in zijn herkomstland voor zijn komst naar België en onvoldoende is aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.13. Verzoeker betoogt dat *“bij het lezen van de bestreden beslissing [meteen] op[valt] dat verwerende partij het grootste deel van de overgemaakte stukken zelfs niet besproken heeft”*. Hij verwijst in zijn uiteenzetting naar diverse stukken, die hij bij zijn verzoekschrift voegt en die zouden zijn overgemaakt naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker is, op basis hiervan en meer bepaald op basis van de stukken 4 t.e.m. 8 gevoegd bij het verzoekschrift, van oordeel dat hij zijn onvermogenheid in het land van oorsprong heeft aangetoond alsook dat hij aldaar financieel ten laste was van de referentiepersoon.

3.14. De Raad kan, bij nazicht van het administratief dossier, enkel vaststellen dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken 4 t.e.m. 8 zich niet bevinden in het administratief dossier. Evenmin bevat het administratief dossier enige indicatie dat verzoeker deze stukken wel degelijk zou hebben overgemaakt aan de gemeente. Er bevinden zich in het administratief dossier stukken van de gemeente Morsel, gericht aan verweerder, waarin telkens wordt geconcretiseerd welke documenten worden overgemaakt. In een e-mail van 9 juni 2020 wordt aangegeven dat 10 pagina's worden overgemaakt, met name de bijlage 19ter, een kopie van het paspoort en kopieën van de geboorteakten van verzoeker, van zijn vader en van zijn oom. De betrokken stukken bevinden zich daadwerkelijk in het administratief dossier. In een e-mail van 15 juli 2020 wordt aangegeven dat verzoeker 4 pagina's heeft overgemaakt, met name een attest ziektekostenverzekering en bewijzen van inkomsten van de oom. Ook deze stukken bevinden zich daadwerkelijk in het administratief dossier. Als commentaar vermeldt de betrokken gemeente nog *“betrokkene dient nog bijkomende stukken over te maken”*. Verzoeker verwijst naar stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift (*“bewijs mailverkeer gemeente m.b.t. overmaken stukken”*),

om aan te tonen dat hij de betrokken stukken wel degelijk heeft overgemaakt aan de gemeente Mortsel. De Raad dient vast te stellen dat het enkel afdrukken betreft, waarbij geenszins kan worden geverifieerd of deze e-mails daadwerkelijk zijn verzonden aan de gemeente Mortsel. Hierbij is het alleszins opmerkelijk dat één van de e-mails zou zijn verzonden op 14 april 2020, om 23 uur 56, terwijl de bijlage 19ter slechts dateert van 17 april 2020. Alleszins, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat deze e-mails daadwerkelijk correct werden verzonden, op de daarop aangeven tijdstippen, dient nog te worden vastgesteld dat uit de inhoud hiervan en de benaming van de bijlagen geenszins kan worden afgeleid dat deze e-mails vergezeld gingen van de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken 4 t.e.m. 8. Verzoekers betoog dat verweerder in gebreke is gebleven rekening te houden met alle door hem overgemaakte bewijsstukken, vindt derhalve geen steun in de stukken van het administratief dossier.

3.15. Waar verzoeker de overtuigingsstukken 4 tot en met 8 inhoudelijk bespreekt, dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker thans voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken. Verweerder zal deze dan dienen te onderwerpen aan een inhoudelijke beoordeling. Verzoeker kan deze stukken echter niet aanwenden om de onwettigheid van de in casu bestreden bijlage 20 aan te tonen.

3.16. Aangezien de verblijfsaanvraag enkel vergezeld ging van een reispaspoort, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en inkomstenbewijzen van de referentiepersoon, heeft verweerder terecht gesteld dat onvoldoende is bewezen dat verzoeker 'ten laste' viel de referentiepersoon. De overtuiging van verzoeker dat dit wel zo is – die is gesteund op een bespreking van stukken, waarvan verweerder geen kennis had – volstaat niet. Het betoog van verzoeker dat het bewijs van onvermogen slechts een bijzaak is, kan ook geen afbreuk doen aan de bijlage 20. Losstaand van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben en verzoeker het geciteerde arrest volledig uit zijn context haalt, dient te worden opgemerkt dat in casu geen bewijs van actieve ondersteuning door de referentiepersoon voorligt.

3.17. Wat betreft het motief in de bijlage 20 aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij 'ten laste' is van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat reeds om de bijlage 20 te schragen, zodat er geen nood is aan een verder onderzoek van verzoekers betoog inzake deze bestaansmiddelen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.18. Verzoeker voert in een tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende toelichting bij het middel:

“De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van oom, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan

zijn gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

3.19. De Raad herneemt het gestelde in punten 3.4. en 3.5.

3.20. Wat betreft de formele motiveringsplicht, herhaalt de Raad in het bijzonder nog dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridische en feitelijke motieven bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt dat de bevelscomponent getuigt van een onderzoek in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.21. Het betoog dat verweerder helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker negeert hierbij volledig onderstaande passage van de bijlage 20 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder verplicht om onder meer rekening te houden met een gezins- en familieleden. In fine van de bestreden bijlage 20 kan het volgende worden gelezen:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene".

3.22. Verzoeker toont dus niet aan dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden.

3.23. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, in het kader van een voorgehouden gezinsleven tussen een meerderjarige oom en zijn meerderjarige neef, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon.

3.24. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige oom. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling of artikel 7 van het Handvest niet zijn geschonden. Het betoog in het verzoekschrift dat verweerder geen afdoende toetsing heeft gemaakt – dat bovendien ook voorbijgaat aan de hierboven weergegeven passage in de bijlage 20 – is derhalve niet dienstig. Wat betreft de ongefundeerde aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling "*hierin [ligt] om verzoeker de erkenning van het om het even welk verblijfsrecht te weigeren*", kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

3.25. Waar verzoeker in de aanhef van zijn tweede middel een schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 51 van het Handvest en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, ontbreekt elke concrete toelichting over de wijze waarop de bijlage 20 deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bijlage 20. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA